

KAJ NAS UČI PRATIKA?

10. Svetniki.

Babica: Največji del pratike je odločen svetnikom. Sicer vidite v koledarju še veliko več svetnikov nego v pratiki, saj ga menda ni dneva v letu, da bi ga cerkev ne bila odločila v čast kakemu svetniku. Toda v pratiki ni prostora za toliko sličic; zato so naslikani le nekateri najimenitnejši ali vsaj za naše kraje znamenitejši svetniki.

Marica: Odkar si pratiko natančneje ogledujemo, so se mi zelo prikupile sličice svetnikov.

Janko: Tudi meni se je pratika tako priljubila, da bi mi bilo kar dolgčas, ko bi je ne imeli.

Babica: Jako me veseli, da vaju to tako zelo zanima. Zakaj češčenje svetnikov je kaj veličastnega v sv. katoliški Cerkvi. Ne morem dopovedati, koliko koristi nam donaša vneto in zvesto češčenje svetnikov.

Najprej obujamo s tem sveto vero, kajti svetnike častimo zato, ker so prijatelji Božji in obenem občudujemo njegovo neskončno ljubezen, ki jo je imel že na zemlji do njih in jo še zdaj posebno razodeva, ko jih napaja z neskončno srečo v nebeškem blaženstvu. Posebej pa obujamo versko resnico: verujem ob čestvo svetnikov. Kako vzvišena in obenem blažilna je ta zavest, da smo v tako tesni zvezi z milijoni presrečnih bratov in sester v nebeški slavi. Nikoli in nikjer nismo sami, marveč vedno se ozira na nas brez števila srečnih in blaženih duš. Med njimi je tudi mnogo onih, ki so z nami skupaj živeli, pa so že šli pred nami v srečno večnost ter tam željno pričakujejo tudi nas.

In kako častitljiva in srečna je ta družba! Tu so zbrani samo najboljši ljudje, ki so nekdam na zemlji ves čas nedolžno živeli ali pa se vsaj temeljito poboljšali in so zdaj v svetosti tako utrjeni, da niti ne morejo več grešiti. Ali ni to za nas najplemenitejše veselje, če se radi v duhu mudimo v tej presrečni družbi, če jo radi premišljujemo in opazujemo, t. j. če

radi prebiramo spise o njihovem bogoljubnem življenju ter se v mislih preselimo mednje in se veselimo ž njimi! O, kako koristno je blaženo občevanje s temi svetimi izvoljenci! I, saj se nehote vzbude v našem srcu želje, da naj tudi zvesto posnemamo njih svete zglede.

Nekaj posebnega je bilo pri svetnikih, ko so še na zemlji živeli, to, da so bili bratoljubni ter so radi dobro storili, kjerkoli so mogli in komur so mogli. Ta njih ljubezen je pa zdaj v nebesih še večja in obširnejša, ker je njih priprošnja pri Bogu močnejša. Otroci, to je treba izkoristiti! Priporočujte se jim prav pridno vsak dan. Svetnikom je največje veselje, če nam morejo pomagati; mi pa smo pomoči tako zelo potrebni.

Posebno pa radi poslušajte in prebirajte zglede svetnikov, ker le tako jih boste mogli goreče častiti, zaupno prositi in zvesto posnemati, ako jih boste natančneje spoznati.

Marica: Mene pa še to posebno zanima, da se že kar na sliki spozna, kakšnega stanu je bil kak svetnik.

Babica: Prav, da si to omenila. Zdaj si me domislila neke lepe pridige, v kateri so gospod posebno to-le poudarjali: Že pratika nas uči, ker ima svetnike naslikane po njih stanu, da so se zlasti s tem zveličali, ker so natanko izvrševali dolžnosti svojega stanu. Tukaj na zemlji: dober otrok, nedolžen mladenič, poštena mladenka, priden posel, izvrsten gospodar, modra gospodinja, uzoren predstojnik... tam v večnosti: svetnik!

* * *

1. sept.

Sv. Egidij (Tilen) je bil rojen v Atenah na Grškem († 720). Hrepeneč po samoti zapusti starše in domovje ter se preseli na Francosko. Ob izlivu Rône je bila samotna puščava; ondi se naseli in zgradi kočo. Tu se živi s koreninami in zelišči in posebno z mlekom jelenke (košute), ki je dan na dan ob gotovem času prihajala h koči.

Nekoč pa je lovil v onem okrožju gotski kralj Vemba. Psi prepodé tudi staro jelenko in deró za njo. Pre-

plašena žival pribeži k sv. Egidiju in se skrije v njegovo kočo. Ko so kralju sporočili ta nenavadni dogodek, je bil tako ginjen, da je osebno obiskal svetega moža in ga poprosil, da sme sezidati na mestu njegove kočice velik samostan. Sv. Egidij je eden izmed štirinajstih pomočnikov v sili.

J. Volc.

* * *

13. sept.

Sv. Notburga je pokazala pot, po kateri morejo preprosti ljudje, posli in delavci, priti v nebesa. Bila je hči preprostih kmetijskih staršev na Tirolskem, ki so jo jako lepo vzgojili in zgodaj privadili pridnemu delu

V svojem 18. letu je prišla v bližnjo graščino v službo za kuharico. Zelo je bila gospóda zadovoljna z njenim natančnim delom in izpodbudno lepim vedenjem. Posebno je bila res pravi angel usmiljenja, mila posrednica med milosrčno grajsko gospodo in ubožci v okolici.

Ko je pa v gradu nastopil nov gospodar, je prišla dobra kuharica navzkriž s skopo novo graščakinjo in je — ponedolžnem obsojena — zapustila grad ter šla v službo k preprostemu kmetu, kateremu je ob sprejemu stavila pogoj, da naj bo smela z delom prenehati, ko bode v bližnji cerkvi sv. Ruperta zazvonilo delopust. Nekaj časa je šlo prav dobro v novi službi v popolno zadovoljstvo novega gospodarja in nove dekle. Nekoč pa se je zgodilo, da je bilo še nekaj nujnega dela, ko je pozvonilo delopust pri Sv. Rupertu. Gospodar je kazal na delo, sveta dekla pa je spominjala na pogodbo. Svetnica je slednjič te misli, da naj razsodi nebo, če se ljudje na zemlji ne morejo zlepa sporazumeti. Zaupno zavihti in izpusti iz roke srp, rekoč, če obvisi srp v zraku, bodi gospodar prepričan, da je opravičena njena želja. In glej, srp obvisi v zraku, kot bi bil lahko peresce. Ves pretresen ustavi takoj gospodar delo in razpusti delavce. In v kakšen sloves je prišla vsled tega čudežnega dogodka preprosta dekla po vsej deželi, si pač lahko mislite.

Pozneje so se okoliščine tako izpremenile, da je prišla zopet nazaj v graščino v staro službo; z njo je prišla tudi stara sreča za grasko gospodo in ubožce v okolici. Umrla je v 47. letu svoje dobe l. 1313. — Kaj pomenijo grablje in srp na sliki, je pač jasno iz povedanih dogodkov.

BERAČ GOLOB.

(Vaška slika.)

Solnce se je nižalo vedno bolj. Že se je približalo hribu svetega Marka, da zatone. Že se je poslavljalo od podružnice in poljubovalo z zadnjimi žarki jabolko in križ stolpa, da sta se bleščala kakor goreča. Lezlo je solnce vedno nižje in nižje; zadnji žarek je zatrepetal na zlatem jabolku, nato pa izginil med visokimi jagnedi kdovekam . . .

Gospodinje so prihajale od dela domov in kurile za večerjo. Bel, tanek dim se je dvigal iz dimnikov v dolgih zavitih vijugah in se spajal nad vasico v lahek oblaček.

Možje, gospodarji, so se zbrali pod Kališčarjevim oknom v hladu košate lipe, ki stoji sredi Gorenje vasi. Med možmi tudi oče župan. Par možakarjev je kadilo iz dolgih, mogočnih pip, drugi iz malih, drobnih vivčkov. Rus pa, ki je bil še mlad gospodar, si je napalil drobno cigareto.

„Možje, tlaka bo,“ reče župan.

„Kakšna?“ vprašajo vsi.

„I, pot v goro bo treba popraviti. Zadnja ploha jo je razdrila tako, da ni mogoče pripeljati voza domov. Kdaj naj gremo popravljat?“

„I, kar ta teden, ki pride, ali ne,“ svetuje mu Jakelj.

„Počakajmo še en teden, da bo Križman speljal tiste hlode, ki jih je kupil od Vogala. On ni iz naše vasi, naj vozi po grdem,“ dodene Kozina.